

Spierballen en satijn

Spierballen en satijn

Marieke Vos

Met dank aan Kyra, Jacqueline, Jolanda en Hillard voor het kritische meelezen.

Dank ook aan Piet, voor het creatieve advies (hij weet zelf wel waarover). En Paul W voor het meedenken.

En heel veel dank aan Paul C, voor zijn liefde en geduld.

Schrijver: Marieke Vos

Coverontwerp: Studio Maartje de Sonnaville

ISBN: 9789 4021 99581

© Marieke Vos, 2019

“Ik denk dat ik verliefd ben.”

“Dat is mooi,” zegt ze.

“Echt?”

“Ja, natuurlijk. Dat is toch mooi?”

“Nou....” zegt Dennis en hij tuurt in zijn koffie.

“Ik weet niet....,” vervolgt hij, “ik weet niet zo goed wat ik precies voel. Ik bedoel, ik denk dat ik verliefd ben. Dat is mooi, zoals je zegt. Maar ook... verwarrend. Want ik was heel erg verliefd op Merel.”

“Ja? Is dat erg? Het is uit met Merel.”

“Ze is mijn soul mate.”

Sophie haalt haar schouders op. “Misschien heb je wel meer soul mates.”

Hij kijkt haar verrast aan. “Denk je?”

“Het zou best kunnen.”

“Maar... wordt de liefde die je voelt dan niet minder waard?”

“Nee, dat hoeft toch niet? Misschien neemt liefde wel exponentieel toe, als je er veel van hebt,” zegt Sophie. “Net als geld.”

“Hè?”

“Laat maar.”

1 Bali, tweede kerstdag

Sophie wordt wakker met een aangenaam licht gevoel in haar hoofd. Er is geen ander geluid dan de zachte zoem van de airco. De plek naast haar is leeg, Yusuf is al op, zoals gewoonlijk. Hij slaapt slecht, heeft last van chronische slapeloosheid. Ze draait zich om en reikt onder de klamboe naar haar telefoon. Half twaalf, mooie tijd om op te staan.

Ze ziet dat Ilse haar een berichtje heeft gestuurd. In een opwelling belt ze haar beste vriendin en terwijl het toestel overgaat realiseert Sophie zich dat het in Nederland nog nacht is. Ze verbreekt snel de verbinding, maar het is al te laat. Ilse belt terug. Die zit zoals gewoonlijk op haar telefoon, zelfs 's nachts.

“Hoi, sorry, ik heb je vast wakker gebeld,” zegt Sophie. Haar vriendin antwoordt dat het niet erg is. Sophie drukt het toestel aan haar oor om het beter te horen, want Ilse spreekt heel zacht om haar man niet wakker te maken.

“Had je nachtdienst?” vraagt Sophie. “Met kerst? Joh, wat vervelend.”

....

“Teuw, gatsie. Heb je ‘m een beetje kunnen oplappen?”

....

“Nou, dat raad je nooit. Ik ben op Bali!”

....

“Heel cool. Ik wist het pas op Schiphol, Yusuf had alleen gezegd dat we naar de tropen gingen.”

....

“Ja, hè? Het is hier fantastisch. Op kerstavond hadden we een feestje op het strand, ik heb de hele nacht op blote voeten in het zand gedanst. Geweldige muziek, echt hele goede deejays hebben ze hier. En lekkere cocktails.”

....

“Nee, hij heeft hier een huis. Of eigenlijk een groepje huizen in een enorme, tropische tuin. Het is echt supermooi. Elk huis heeft zijn eigen zwembad en een groot terras, dat van ons ligt helemaal verscholen in het groen. Er staan hier hoge palmbomen, het is echt een paradijs. We hebben een eigen butler, we kunnen op elk moment van de dag wat lekkers bestellen! Ik ben zo aan het genieten. Ik ben net wakker en ga zo zwemmen.”

....

“Dat weet ik niet, ik denk dat we hier nog een tijdje blijven.”

....

“Joehoe, jij ook. Ik zie je snel als ik terug ben!”

Ze hangt op en blijft op de rand van het bed zitten. Ze ziet Ilse zo voor zich, met haar haar in de war en slaap in haar ogen. Haar vriendin was tijdens het kerstdiner opgepiept door het ziekenhuis. Ze had haar familie aan tafel achtergelaten en was pas diep in de nacht weer thuisgekomen.

Sophie snapt niet hoe haar beste vriendin het allemaal weet te combineren: een drukke baan als traumachirurg, een man met een fulltime baan en twee kleine kinderen. Ze vindt haar eigen leven al hectisch, terwijl zij zich alleen maar bezighoudt met haar carrière. Werkweken van tachtig uur waren in haar vorige baan heel normaal. Nu ze voor Yusuf werkt lopen werk en plezier door elkaar heen. Die tachtig uur haalt ze nu misschien ook wel, alleen voelt het niet als werk in zo'n mooie Balinese villa.

Ze denkt terug aan de afgelopen dagen en glimlacht. Ze heeft nog nooit zo'n geweldige kerst gehad. Vroeger, toen ze nog bij haar moeder woonde, had ze een hekel aan de feestdagen. Door het jaar heen kon ze nog doen alsof er weinig aan de hand was, geen enkele familie is perfect, toch? Maar rond de kerstdagen met al die reclame over gezellige familiebijeenkomsten... dan werd altijd pijnlijk duidelijk dat haar familie abnormaal was. Haar moeder deed meestal wel een poging om er iets van te maken, maar een warm familiefeest werd het nooit. Meestal gebeurde er iets kleins, het eten brandde aan of het kerstboompje viel om omdat haar broertje er te dicht langs liep. En dan begonnen de ruzies, het geschreeuw en later het huilerig proberen goed te maken. Sophie en haar broertje hadden zich aan het eind van de avond meestal teruggetrokken in hun kamer, terwijl haar moeder in de woonkamer de goedkope wijn opdrank die ze voor het kerstdiner had aangeschaft.

Toen Sophie ging studeren en Ilse leerde kennen, kon ze ontsnappen aan de situatie thuis. Sophie vierde vanaf dat moment alle feestdagen bij de familie van Ilse. Die leek wèl op de families uit de reclame: gezellig met zijn allen rond de tafel. Er werden sterke verhalen verteld en veel gelachen. Sophie was altijd kerst met hen blijven vieren, ook toen Ilse was getrouwd en kinderen had gekregen. De familie werd er alleen maar groter door, de avond nog rumoeriger.

Ze is er nu voor het eerst niet bij en dat voelt een beetje raar. Maar ze vindt het niet erg. Hoe gezellig ze het ook had gevonden, ergens vond ze het ongemakkelijk dat ze met haar 31 jaar nog steeds bij de familie van haar beste vriendin kerst vierde. Ze heeft nu haar eigen plekje gevonden en is er heel blij mee, al lijkt dit totaal niet op het ideaalbeeld uit de reclame van het gezellige familiediner in

de sneeuw. Alhoewel deze kerst behoorlijk wit is, bedenkt ze met een grijns.

Ze staat op en loopt naakt naar buiten. De warme buitenlucht voelt weldadig aan. Ze loopt over de gladde tegels van het terras en stapt loom het zwembad in. Het water is lauwwarm en streeft haar huid. Ze voelt zich onmetelijk lui. Eigenlijk zou ze yoga moeten doen, dit is de perfecte plek daarvoor. Maar ze vindt het te warm. Misschien later, binnen.

Ze drijft ontspannen op haar rug en kijkt naar de lucht. Palmbladeren steken scherp af tegen de blauwe hemel. Het is een mooi plaatje, zal ze een foto maken? Ze kan een selfie maken met de villa op de achtergrond, bedenkt ze. Leuk voor Facebook. Niet dat ze zoveel Facebookvrienden heeft, maar Ilse en haar broertje en die handvol kennissen die ze aan haar studie en werk heeft overgehouden kunnen dan zien dat ze een gave kerst heeft. Zelfs Danny zit tegenwoordig op Facebook. Danny.... eigenlijk zou ze hem even moeten bellen, maar ze heeft geen zin. Ze zijn de laatste keer niet bepaald lekker uit elkaar gegaan. Ze voelt dat ze hem moet laten weten dat het goed met haar gaat, maar ze heeft geen zin in een herhaling van hun laatste gesprek. Danny moet maar even wachten. Hij kan aan de foto straks wel zien dat ze het naar haar zin heeft.

Ze zwemt naar de kant, pakt haar smartphone en leunt tegen de rand van het zwembad. Ze is nog niet zo handig met deze telefoon, ze heeft hem nog maar net. Het is lastig om het symbooltje van de camera te vinden en haar natte handen maken het er niet makkelijker op. Net wanneer ze denkt het symbooltje gevonden te hebben, glijdt de telefoon uit haar handen en plonst in het water.

“Fuck!”

Ze grijpt naar de telefoon, vist hem uit het water en pakt de handdoek die op de rand ligt. Snel wrijft ze het toestel droog. Ze probeert hem aan te zetten, maar er gebeurt niets.

“Fuckerdefuck!”

Ze stapt snel uit het water en loopt met de telefoon naar binnen. Ze pakt de föhn, blaast het toestel zo goed mogelijk droog en zet hem aan. Het scherm blijft dood. Misschien is de accu leeggelopen? Ze zoekt in de slaapkamer naar de oplader en steekt de stekker erin, met een luid geknetter als gevolg. Met een diepe zucht gaat ze op de rand van het bed zitten. Ze staart even naar de telefoon en besluit hem dan maar in haar tas te stoppen. Misschien lost het zich vanzelf op, is hij nog nat en doet hij het straks weer.

Ze heeft behoorlijk trek. Ze belt de butler en bestelt een ontbijtje. Ze doucht kort, maakt zich op en trekt een blauw zijden jurkje aan. Als ze even later op haar zilveren sandaaltjes het terras op loopt, staat het ontbijt al klaar. Een fruitsalade, vers bananensap, een croissantje en een grote café latte. Sophie trekt het croissantje met haar vingers uit elkaar en stopt loom de stukjes in haar mond. Ze luistert naar de geluiden om zich heen: krekels, gekraai van hanen, een knetterende brommer in de verte. Ze vraagt zich af wanneer Yusuf terugkomt. Hij is voor zaken naar Denpasar. Die zaken van hem gaan altijd door, kerst of niet. Ze heeft begrepen dat hij hier in de horeca zit, de club waar ze kerstavond hebben gevierd is van hem.

Ze werkt nu zo'n drie maanden voor hem, de laatste twee weken fulltime. Die twee weken zijn heel bijzonder geweest. Sophie is

wel wat gewend, maar de wereld van Yusuf is de overtreffende trap. Ze heeft eerder extreem rijke klanten gehad en ook een paar scharrels die goed in de slappe was zaten, maar die halen het niet bij hem. Yusuf heeft haar vanaf het begin meegenomen naar feestjes, naar plekken waar de jetset komt.

Het werk dat ze voor hem doet is uitdagend. Sophie is fiscaal specialist en ze houdt van de ingewikkelde puzzels die horen bij wat in haar vak netjes 'belastingoptimalisatie' wordt genoemd. De puzzels die ze voor Yusuf moet leggen voldoen helemaal aan haar behoefte, ze kan er echt haar tanden in zetten. Langzaamaan komt ze steeds meer over zijn organisatie te weten. Ze kent nog lang niet alle hoeken en gaten van zijn bedrijf, maar weet al wel dat er verschrikkelijk veel geld in omgaat, dat door verschillende landen wordt gesluisd. Ze kan haar kennis van fiscale wetgeving gebruiken en alle creativiteit die ze heeft. Dat maakt het werk erg leuk.

Yusuf zocht een paar maanden geleden contact met het kantoor waar zij werkte, omdat hij specialistisch advies nodig had over internationale belastingoptimalisatie. Met name voor zijn activiteiten in Indonesië. Toevallig was dat een specialisatie van één van de partners van het kantoor, terwijl Sophie op dat moment bezig was om zich in de regelgeving en mogelijkheden van Azië te verdiepen. Ze hadden samen de klus opgepakt en omdat hun advies Yusuf beviel had hij hen meer werk gegeven.

De eerste ontmoeting met Yusuf was bijzonder. De bespreking had plaatsgevonden in het restaurant van een golfclub waar ze vaker met klanten kwamen. De club lag prachtig en discreet, verstopt in de duinen. Ze konden er in alle rust overleggen. Sophie en de partner waren er al toen Yusuf binnenkwam met zijn – zoals ze nu

wist gebruikelijke – begeleiding. Eén man koos een tafeltje met zicht op de deur en het restaurant, één man ging vlakbij Yusuf zitten. Yusuf kwam meteen ter zake. In korte tijd hadden ze hun advies uitgelegd en het met zijn vragen en informatie aangescherpt. Sophie had een groot deel van het gesprek gedaan en mocht het advies vervolgens ook uitvoeren. Gaandeweg was ze steeds meer voor Yusuf gaan werken. Uiteindelijk deed zij alle besprekingen en was de partner er niet meer bij betrokken. Dat was voordat haar kantoor erachter kwam hoe groot de organisatie van Yusuf eigenlijk was – toen ze daar eenmaal achter kwamen en de partner het werk weer naar zich toe wilde halen, was het te laat.

Hun samenwerking beviel Yusuf namelijk zo goed dat hij Sophie had gevraagd of ze fulltime voor hem wilde werken. Ze had er maar heel even over na hoeven denken. Ze was al een tijdje aan het rondkijken naar een mooie functie bij een ander kantoor, omdat ze al zes jaar bij haar huidige werkgever zat. Ze wilde iets anders. Ze had kunnen overstappen naar een concurrerend kantoor, maar dat zou meer van hetzelfde zijn. Voor één organisatie en één persoon werken leek haar spannender, zeker voor deze man. Ze had het gevoel dat het klikte. Ze vond hem intrigerend en hij behandelde haar aandachtig en charmant.

Het had wel wat gedonder met haar kantoor opgeleverd toen ze helemaal voor hem ging werken, omdat ze niet zomaar mocht overstappen en een cliënt mocht meenemen. Maar op de een of andere manier hadden Yusuf en haar oude werkgever dit geschikt en vanaf dat moment had ze alleen nog maar voor hem gewerkt. Hij had haar meteen volledig ondergedompeld in zijn wereld. Ze was toegetreden tot de kleine groep mensen die hij continu om zich heen had, een soort hofhouding van beveiligers en zakenpartners.

Op een avond, na een lange dag werken, had hij zijn hand in haar nek gelegd en gezegd dat ze die dag voldoende over zaken hadden gepraat. Hij had haar gezoend, wat haar een overrompelende sensatie had gegeven, en haar zacht maar vastbesloten meegenomen naar zijn bed. Een klein stemmetje in haar achterhoofd had gefluisterd dat het niet verstandig was om met een cliënt te vrijen, maar daar had Sophie geen aandacht aan besteed. Ze wilde ervaren hoe het zou zijn, seks met deze man, die alles en iedereen om zich heen in zijn macht leek te hebben.

Hij had haar langzaam uitgekleed en haar gezegd op haar buik op te gaan liggen. Aandachtig had hij haar gemasseerd. Niets had hij overgeslagen, zijn lange vingers waren over haar hoofd, haar nek, haar rug en armen, benen en voeten gegaan. Hij had haar billen zolang gekneed dat ze bijna een orgasme had gekregen. Daarna had hij haar omgedraaid, haar benen zachtjes uit elkaar geduwd en haar genomen. Toen ze was bijgekomen van de elektrische lading die hij haar had bezorgd, had hij haar buik en borsten gemasseerd. "Jij bent heel mooi," had hij in haar oor gefluisterd. "En ik wil elke vezel van jouw lichaam leren kennen."

Sindsdien waren ze minnaars en was haar leven nog leuker geworden – ze leefde in een soort roes, meegenomen in de dynamiek die hij om zich heen creëerde, van etentjes, afspraken, feestjes en reizen.

Ze lepelt het laatste restje melkschuim uit haar glas en volgt met haar ogen een grote libelle, die over het zwembad scheert. Dan klapt ze haar laptop open, logt in via software dat wachtwoorden at random genereert, in combinatie met haar vingerafdruk. Ze opent een document dat ze Yusuf heeft beloofd. Ze is nog steeds

blij met dit programma: de routes en berekeningen die ze in de spreadsheets zet, worden getoond op een interactieve kaart. Als ze iets verandert, dan verandert ook de weergave ervan. Zo kan ze diverse alternatieven laten zien, wat het gemakkelijker maakt om beslissingen te nemen. Yusuf was er erg van onder de indruk toen ze het voor de eerste keer had laten zien. Misschien was het wel één van de redenen geweest om haar in dienst te nemen.

Ze gaat zo op in haar werk dat ze hem niet aan hoort komen.

“Dag liefje.”

Geschrokken kijkt ze op. “Hallo. Ik had je niet gehoord. Ging het goed?”

“Prima. Lekker uitgeslapen?” Hij wacht haar antwoord niet af: “We gaan over drie kwartier weg. Pak wat spullen, we komen hier pas morgen weer terug.”

De boot snijdt door het water. Het is een groot uitgevallen speedboot, een slank wit gevaarte met negen brullende motoren die er nu voor zorgen dat de kust van Bali snel verdwijnt. Het water spat tegen de ramen. Sophie heeft haar benen gestrekt op een leren bank achterin de boot – er zijn verschillende zithoeken, een kleine ronde bar in het midden en een grote vergadertafel. Yusuf zit aan de tafel en overlegt met Ron.

Ron is zijn zakenpartner, een Hagenees met een kale kop en een bokseersneus. Hij heeft een sportschool in Den Haag, maar is daar bijna nooit. Hij is meestal bij Yusuf. Zoals ze daar zitten zijn ze eigenlijk een opmerkelijk koppel, bedenkt Sophie: de bijna tastbare agressie van Ron en de koele berekening van Yusuf. Ze weet niet hoe lang die twee al samenwerken, maar ze lijken uitstekend op elkaar ingespeeld.

De deur naar het dek gaat open en Mike komt binnen. Mike is eye candy: een lange man met een getraind lichaam. Met zijn gemillimeterde haar en alerte blauwe ogen is hij het prototype van een marinier en dat is hij ook geweest, voordat hij de lijfwacht van Yusuf werd. Mike is Amerikaans en heeft een Nederlandse oma. Daardoor verstaat hij Nederlands en spreekt hij een soort Amerikaans Nederlands dat Sophie erg charmant vindt.

“Hoe is het buiten?” vraagt ze.

“Wet. Je kunt Lombok zien liggen, we zijn er over een half uur”, antwoordt Mike.

Vanuit een zithoek klinkt een bulderende lach. Marek en Tadeusz, twee mannen die bij de vaste hofhouding van Yusuf horen, spelen een spelletje op de iPad en zo te zien heeft Tadeusz gewonnen. Ze lijken erg op elkaar, vindt Sophie: twee klerenkasten van kerels. Het zijn broers, jaren geleden uit Polen naar Nederland gekomen. Marek is de meest sociale van de twee, hij is hartelijk en houdt van een praatje. Als hij het naar zijn zin heeft dan licht zijn gezicht op en lijkt hij ineens op een vriendelijke reus, vindt Sophie. Tadeusz daarentegen zegt nooit veel en kijkt meestal nors. De enige met wie hij lol lijkt te maken, is zijn broer.

Op een betonnen steiger staat een klein gezelschap hen op te wachten. Sophie ziet twee Arabisch uitzierende mannen en een aantal Indonesiërs, allemaal strak in het pak, ondanks de hitte. Na de gebruikelijke begroetingen loopt ze met het gezelschap mee. Sophie raakt er inmiddels een beetje aan gewend hoe dat bij Yusuf gaat. Terwijl hij met mensen spreekt, staat Ron er zwijgend bij en ziet ze Mike, Marek en Tadeusz continu de omgeving scannen.

De brede baai waar ze hebben aangelegd is schitterend: een wit zandstrand, een azuurblauwe zee en diepgroene heuvels met daarachter de vage contouren van de grote vulkaan van Lombok. Ze ziet dat op een paar hellingen bulldozers bezig zijn om terrassen aan te leggen. Yusuf is met de Arabieren en Indonesiërs in gesprek over de plannen voor deze baai; ze laten hem zien waar de hotels gebouwd zullen worden. Sophie vangt flarden van het gesprek op: over de plezierhaven die ze hier willen aanleggen, over de luxe hotels en de clubs. Over de onderhandelingen met de regering om de wegen hier naartoe te verbreden en het vliegveld uit te breiden, zodat die de toeristenstroom kan verwerken. Deze baai moet net zo populair worden als het zuiden van Bali.

Terwijl ze praten lopen ze over een zandpad en Sophie zakt onhandig met haar hoge hakken in het zand. Ze bukt om haar schoenen uit te trekken en loopt op blote voeten verder, wat haar een knipoog oplevert van Ron.

“Dat is beter, meissie. Straks breek je die mooie benen nog.”

Na een uur zijn ze weer terug op de boot.

“Ga je hier investeren?” vraagt Sophie aan Yusuf als de boot de baai uit koerst.

“Ja. Samen met een groep investeerders uit Dubai.”

“Weet je al voor hoeveel je meedoet?”

“In ieder geval voor twintig miljoen, maar dat kan meer worden. Ik zal je morgen laten zien om hoeveel geld het precies gaat en hoe ik het wil doen. Ik ben benieuwd wat jij ervan vindt. Waarschijnlijk kun jij hier wel wat mee.”

“Dat hoop ik, daarom ben ik hier”, zegt Sophie.

Yusuf glimlacht: “Niet alleen daarom.”

Ze houdt haar hoofd schuin en kijkt hem aan: “Dus als ik uh.... kapster was geweest, met dezelfde looks, dan had je mij ook meegenomen?”

“Nou, nee.”

“Dat dacht ik wel.”

Ze neemt een slok water en bedenkt hoe ze hem moet vertellen over de kapotte smartphone. Ze heeft het ding zonet nog proberen aan te zetten, maar hij blijft dood. Nou ja, waarschijnlijk maakt hij er niet zo'n punt van, de simkaart is vast nog wel bruikbaar. Ze besluit het maar gewoon te zeggen.

“Yusuf... ik heb een ongelukje gehad, met de telefoon.”

“Oh? Hoezo?”

“Hij is in het water gevallen. En nou doet 'ie het niet meer.”

“In het water gevallen? Zonet?”

“Nee, vanochtend, in het zwembad. Ik wilde een foto maken en toen glipte hij uit mijn handen.”

“Je wilde een foto maken.”

“Ja.”

Ron komt bij hen zitten, schenkt een glas water in en neemt een grote slok.

“Ik blijf drinken met dit kloteweer,” moppert hij. “Waar hebben jullie het over?”

“Ze heeft haar telefoon in het water laten vallen toen ze een foto wilde maken,” zegt Yusuf.

Ron kijkt haar aan: “Je kunt helemaal geen foto's maken met die telefoon.”

“Hè? Hoezo niet? Er zit toch een camera op? Op elke smartphone zit een camera,” zegt Sophie.

“Op deze niet. Dat lijkt wel zo, maar hij doet het niet,” zegt Ron.

“Waarom niet?”

“Omdat het niet veilig is,” zegt Ron.

“Waarom wilde je een foto maken?” vraagt Yusuf.

“Uh, om naar Ilse te sturen. En om op Facebook te zetten.”

Ron verslikt zich bijna in zijn water.

“Feesboek!” roept hij uit. “Ben je nou helemaal uit de poppenkast gepletterd! We hebben je toch verteld dat we niets, maar dan ook he-le-maal niets doen op internet?”

“Nou, dat ik niet kan twitteren snap ik, maar Facebook kan toch wel? Dat kunnen alleen mijn vrienden zien,” sputtert Sophie.

“Zitten er hersens in dat knappe koppie van je? Ik dacht het wel, hè? Feesboek is hartstikke lek. Iedereen die daar een beetje zijn best voor doet kan zien wat jij daarop zet. Jezus, ik dacht dat we dat uitgelegd hadden,” zegt Ron.

“Ik dacht inderdaad dat je dat had begrepen,” zegt Yusuf koeltjes.

“Ja, nu wel, ja. Tjeez, wat doen jullie geheimzinnig.”

“Dat is nodig.”

“Nou, kennelijk,” zegt ze en ze kijkt chagrijnig uit het raam, gepikeerd door hun overdreven reactie.

“Je wilt dus een nieuwe telefoon,” zegt Yusuf na een tijdje.

“Uh, ja. Ik heb hem nog proberen te drogen, maar hij doet het echt niet meer.”

“Ik regel wel een nieuwe. Doe je er in het vervolg wat voorzichtiger mee? Die dingen zijn duur,” zegt Yusuf.

Ze kijkt hem verbaasd aan, want zo’n kekke telefoon is het nou ook weer niet. Bovendien: duur? Sinds wanneer maakt hij zich daar druk om?

“Ja hoor, goed. Waarom zijn ze zo duur?” vraagt ze.

“Ze zijn beveiligd. En er zitten een paar gadgets op die heel handig zijn.”

“Oh. Wat dan?”

Hij antwoordt niet en zegt: “Zullen we aan dek gaan kijken? We zijn er bijna.”

“Waar gaan we naartoe?”

“Naar een feestje op een eiland. Nog een avond dansen met je voeten in het zand, ik dacht nu we hier toch zijn.... dat vind je vast leuk.”

Sophie kijkt hem verheugd aan. “Ja, heel leuk! Is het er net zo mooi als op Bali?”

“Mooier.”

De boot schuift op het strand – een steiger is er niet, dus ze stappen zo het zand op. Het voelt warm aan haar voeten, de zon heeft er de hele dag op gebrand. Ook dit is een paradijselijke plek: een klein groen eiland, een strook huisjes met rieten daken langs het strand. Tussen de bomen meer huisjes. Geen weg, geen auto’s, alleen wat paardenkarren op een zandpad dat langs het strand slingert.

Ze lopen naar vier huisjes die bij elkaar iets van het strand af staan. Huisjes op palen, met beneden een veranda en een zithoek, boven een slaapkamer. Aan de dikke rieten daken hangen lange slingers van stukjes koraal en schelpen. De warmte die overdag drukkend is geweest, voelt nu aangenaam aan.

Sophie neemt een lange douche in de buitenbadkamer achter het huisje. Ze geniet van het lauwe water, dat in een brede straal uit een aardewerken kruik stroomt. De kruik wordt vastgehouden door een prachtig gedetailleerd beeld van een vrouw, haar haren opgestoken in grote stenen krullen. Een muurtje onttrekt de badkamer aan het zicht, stugge palmladeren steken er bovenuit. Een gekko schiet over het muurtje heen, blijft bovenop zitten en kijkt met zijn pientere oogjes naar Sophie. Ze spettert hem nat, maar hij trekt zich er niets van aan en blijft zitten.

Na de douche doet ze een kort, zeegroen jurkje aan dat ze voor vanavond heeft meegenomen. Ze steekt haar haar op en doet de lichttroze pareloorbellen in die ze onlangs van Yusuf heeft gekregen. Dat vindt ze erg leuk aan hem: hij geeft haar kadootjes, zomaar.

Yusuf wacht op haar op de veranda. Ze laat zich op de kussens zakken en hij schenkt een glas bubbels in. Ze proosten en kijken hoe de zon ondergaat in een dunne laag bewolking boven de horizon. De lucht en de zee kleuren spectaculair, van zilvergrijs tot geel en daarna roze en paars. Om hen heen beginnen de krekels te zingen en af en toe horen ze de roep van een gekko. Sophie slaakt een diepe zucht.

“Het is echt prachtig hier. Ben jij hier eerder geweest?”

“Nee, voor mij is het ook de eerste keer. Ik had gehoord dat het mooi was.”

Zwijgend kijken ze hoe de lucht donkerpaars kleurt, waarna de zwartblauwe tinten van de nacht het overnemen. De eerste sterren komen tevoorschijn.

Sophie geniet van het koele glas champagne en bedenkt dat werken voor Yusuf het beste is dat haar ooit is overkomen. Ze had een prima leven, met een leuke baan en leuke feestjes. Maar deze wereld, zijn wereld, is fantastisch.

Ze ziet Ron voorbijlopen met een elegante Balinese, die ze ook op het feestje op kerstavond heeft gezien.

“Mooie vrouw”, zegt ze. “Is ze hier speciaal voor hem naartoe gekomen?”

“Ze hoort bij een groepje mensen dat je op Bali ontmoette. Zij zijn hier ook.”

“Moet je weer zaken doen?”

“Een beetje. Maar we gaan vooral genieten, het was een spannende maand.”

“Oh? Hoezo? Daar heb ik niets van gemerkt, toch?”

“Nee, dat klopt.”

“Wil je erover vertellen?”

“Nee.”

Sophie weet dat het geen zin heeft om door te vragen - als hij iets niet wil vertellen dan doet hij dat niet.

“Ik wilde je eigenlijk iets vragen over Ron. Jullie zijn zo goed op elkaar ingespeeld, werken jullie al lang samen?” vraagt ze.

“Bijna twintig jaar. Hoezo?”

“Ik vroeg het mij gewoon af.”

Hij schenkt haar bij.

“Waar kennen jullie elkaar van?” vraagt ze.

“Uit de bak.”

“Heb jij gezéten?” vraagt ze verbaasd.

“Had je dat niet verwacht? Ja, ik heb gezeten, maar niet erg lang... ik werd gepakt met wat drugs op zak. Een beginnersfout.”

“Oh.” Ze weet niet goed wat ze hierop moet zeggen. Ze vermoedt wel dat niet alles wat Yusuf doet legaal is, maar wat ze tot nu toe van hem heeft gezien zijn activiteiten in vastgoed en horeca. Een schemergebied, maar niet per definitie crimineel.

“En Ron?” vraagt ze.

“Die zat wat langer. Geweldsmisdrijf. We kwamen ongeveer gelijktijdig vrij en omdat we goed met elkaar overweg konden, zijn we gaan samenwerken. We vullen elkaar.... goed aan. Zoals je al zei, we zijn op elkaar ingespeeld.”

Er komen twee mannen met grote dienbladen aan. Ze zetten diverse schaaltes neer.

“Ik heb een rijsttafel voor ons besteld. Pas op voor de sambal, die schijnt hier ontzettend heet te zijn”, zegt Yusuf.

Het eten ruikt verrukkelijk en Sophie begint gretig op te scheppen. Ze is dol op eten en op de een of andere manier vindt Yusuf dat heel vermakelijk.

“Wat is er?” vraagt ze als ze ziet hoe hij kijkt.

“Ik vind het grappig, die eetlust van jou. Ik ken niet veel mooie vrouwen die niet moeilijk doen over eten. Jij bent een verademing.”

Ze eten met smaak en gebruiken de champagne om de sambal te blussen.

“Hoe regel je dit eigenlijk allemaal, de reizen en hotels en zo?” vraagt Sophie. “Heb je daar iemand voor?”

“Ja. Joke.”

“Joke? Die heb ik nog niet ontmoet, of wel?”

“Nee en dat zal ook niet snel gebeuren. Ze werkt vanuit huis, dat vindt ze prettig. Kan ze bij de kinderen blijven.”

“Oh. Is ze... ik bedoel, hebben jullie....”

Hij kijkt haar verbaasd aan. “Wat?”

“Jouw kinderen?”

Hij kijkt haar nog verbaasder aan en begint te lachen.

“Nee! Joke... nee zeg, dat zou wat....” Hij moet zo hard lachen dat hij zijn zin niet afmaakt. Als hij is bijgekomen: “Ze is niet bepaald mijn type. Ze is een nicht van Ron, een echte Scheveningse. Ze laat zich door niemand gek maken. De ideale regelaar.”

“Als we straks gaan dansen, heb je dan nog wat voor me?” vraagt Sophie na een tijdje.

“Natuurlijk. Een lijntje of een snoepje?”

“Mag het ook allebei?”

“Nee, dat weet je.”

“Pfff, wat ben jij streng zeg.”

“Heel streng. Kom eens hier,” zegt hij en hij trekt haar naar zich toe. Snel schuift hij haar jurkje omhoog en haar slipje opzij. Ze slaakt een verbaasde kreet als hij haar penetreert.

“Yusuf, straks zien...”

“Die weten wanneer ze iets wel en wanneer ze iets niet moeten zien,” hijgt hij in haar oor.

Ze kreunt als hij in haar klaarkomt. Hij trekt zich terug en geeft haar een zoen op haar neus.

“Daar had ik ineens zin in,” zegt hij met een grijns. Hij schenkt haar nog een glas champagne in, haar in verwarring en super opgewonden achterlatend. Ze fatsoeneert haar jurkje en pakt het glas dat hij haar aanreikt. Ze neemt een grote slok, om bij te komen van deze verrassingsaanval. Ze verslikt zich er bijna in als hij in haar oor fluistert: “Niet douchen voordat we gaan. Ik wil dat je de hele avond naar mij ruikt.”

Op de punt van het eiland is een feestje aan de gang. Ze lopen er naartoe over het zandpad langs het strand, Ron met zijn mooie Balinese, Yusuf en Sophie, Mike en de Poolse broers. Ze worden ontvangen door een paar mannen die Sophie herkent van het feest op Bali.

Ze gaan zitten in een cabana, water en cocktails worden gebracht. Op het strand wordt gedanst, overal zitten groepjes mensen te drinken en te praten. Sophie herkent meer gezichten van het feestje op kerstavond, kennelijk is dit eiland een favoriete plek van de hippe scene van Bali.

Na een tijdje zegt ze tegen Yusuf dat ze graag wil dansen.

“Prima, ik kom zo,” antwoordt hij.

De deejay is uitstekend. Hij is begonnen met langzame muziek die iets sprookjesachtig heeft – het is makkelijk om je daarop mee te laten voeren. Sophie danst als in een trance, in een aangename roes van cocktails en xtc, op haar blote voeten in het zand, onder een heldere sterrenhemel. De zee is zo glad als een spiegel. Ze verliest het besef van tijd en gaat op in de groep dansers op het strand.

Plotseling is het donker en stil. De stroom is uitgevallen, in het duister klinken alleen nog de geluiden van de krekels en de gekko's. Dan ronken de generatoren en gaan de lichten weer aan. De deejay zet een zwoel nummer in. De gasten juichen en dansen en Sophie ziet de lange gestalte van Yusuf op zich afkomen, twee cocktails in zijn hand.

Ze pakt het cocktail met een zwierig gebaar aan en neemt een slok. "Lekker, dankjewel. Ik had dorst."

"Jij hebt altijd dorst," plaagt hij. Ze gaan zitten op een ligbed. Hij speelt met haar haar, streelt haar hals. De cocktail smaakt verrukkelijk, Sophie likt haar lippen af.

"Ze kunnen hier echt hele lekkere cocktails maken", zegt ze. Ze giechelt. "Ik moet denken aan dat liedje van Caro Emerald. Over de perfecte nacht. Ken je het?"

"Mmmm."

"Dat is dit, de perfecte nacht."

Ze kijkt hem aan en zegt abrupt: "Weet je wat ik zo gek vind?"

"Nou?"

"Iedereen die bij jou is, om jou heen bedoel ik en de mensen die je spreekt... iedereen doet wat jij zegt. Jij zegt dit of dat en ze doen het. Het is net alsof ze een beetje bang voor je zijn. Dat is gek, toch? Want, nou ja, ik ben helemaal niet bang voor je. Je bent juist heel lief en attent en zo. Dus waarom is dat? Waarom zijn ze bang voor je? Dat hoeft toch helemaal niet?"

Yusuf slaat glimlachend een arm om haar heen en trekt haar tegen zich aan.

“Jij hebt een beetje teveel cocktails gedronken, liefje. Kom, kijk naar de sterren en geniet van de nacht. Dan ga ik in je oor fluisteren wat ik straks met jou van plan ben.”